

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experiment Research) เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนการศึกษาและผลการศึกษา สรุปผลได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สรุปผลได้ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้เพื่อใช้พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 77.53/76.33
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.02)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประเด็นที่น่าสนใจที่นำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 77.53/ 76.33 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ การที่ประสิทธิภาพกระบวนการ (ตัวแรก) มีค่าสูงกว่าประสิทธิภาพผลสัมฤทธิ์ (ตัวหลัง) เนื่องมาจากประสิทธิภาพตัวแรกมาจากการทดสอบระหว่างเรียน เป็นการทดสอบหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จแล้วจึงทำให้นักเรียนมีระบบการจำความรู้ลึก

สัมผัส คือ ความคงทนอยู่ของความรู้สึกสัมผัสหลังจากเสนอสิ่งเร้าได้สิ้นสุดลง จึงมีความจำที่ยังไม่สูญ เนื่องจากการลืม ส่วนประสิทธิภาพผลสัมฤทธิ์ (ตัวหลัง) เป็นการทดสอบหลังจากการเรียนรู้ไปแล้ว เป็นเวลานาน จึงทำให้นักเรียนมีความจำที่สูญเนื่องจากการลืม หรือมีความจำที่เหลือน้อยกว่า สอดคล้องกับประสาท อิศรปริดา (2542 : 13) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการลืมไว้ ว่าการลืมเกี่ยวข้องกับเวลาที่ผ่านไป นอกจากนี้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นได้ผ่านกระบวนการสร้างอย่างมีระบบและมีวิธีการที่เหมาะสม ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระ มาตรฐาน การเรียนรู้ ตัวชี้วัด โครงสร้างหลักสูตร คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ศึกษา วิเคราะห์เนื้อหา สาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้เพื่อวางแผนในการสอนและกำหนดตัวชี้วัด และการประเมินผลการเรียนรู้ให้ตรงตามที่หลักสูตรกำหนดและได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกที่ดีเพื่อนำมาใช้ ประกอบการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทาง เครื่องมือผ่านการ ตรวจสอบและประเมินความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญ ผ่านการทดลองตามกระบวนการ (Try Out) เพื่อนำมาปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ก่อนนำไปใช้สอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง นำไปสู่กระบวนการเรียนรู้ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุผลการเรียนรู้ที่ คาดหวังได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาค้นคว้าของพนิดา พาโสมมนัสสกุล (2556 : 97-98) ที่ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษา พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ด้านการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.95/85.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับธัญวรรณ ทวีสุวรรณ (2546 : 77) ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมเทคนิคการละครที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรม การละครมีความเหมาะสมในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีความ สามารถด้านการพูดสูงขึ้น สอดคล้องกับสุธิณี เหลืองรุ่งเรือง (2546 : 73) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ กิจกรรมการละครที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภายหลังการทดลองสูงขึ้น

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความรู้และพัฒนาการทางการเรียน เพิ่มขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องและตรงกับความต้องการ ความสนใจและ วยของนักเรียน นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Activities) กับบทเรียนโดยตรง เน้นกิจกรรม การเรียนการสอนมากที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551) ซึ่งสอดคล้องกับวิธีการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร (Communicative Approach) ดังที่ Johnson and Morrow (1981 : 60-66) ได้กล่าวถึง

การจัดการเรียนรู้ที่บูรณาการรวมหลายทักษะเข้าด้วยกัน เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรมในลักษณะที่เหมือนกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง มีกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษามากๆ (Lapp, Fisher & Flood. 1999) การจัดกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา จะส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ Gardner and Lambert (1972, quoted in Brown. 1980 : 114) อีกประการหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนได้เรียนกระบวนการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ได้ฝึกภาษาในทุก ๆ ด้าน เช่น ความรู้ การออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ รวมถึงการใช้คำศัพท์ด้วย (Florez. 1999 : 435) ตลอดจนนักเรียนได้ฝึกแสดงออกด้วยท่าทางและการพูดที่เป็นธรรมชาติ อันนำไปสู่การใช้ภาษาได้ต่อไป นอกจากนี้ละครสั้นยังทำให้การเรียนการสอนภาษามีความหมายมากขึ้นเมื่อนักเรียนได้จินตนาการว่าเป็นตนเอง หรือเป็นคนอื่นตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้น เป็นการจำลองขึ้นมาจากสถานการณ์จริง ทำให้การใช้ภาษาที่มีความสมจริง วิธีการเรียนมีการแบ่งกลุ่มโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน อีกทั้งเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกัน รู้จักปรับตัว รู้จักการเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี รู้รักสามัคคีและฝึกความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ในการแสดงละครสั้น นักเรียนยังได้สมมติว่าเป็นบุคคลอื่นจึงทำให้ไม่มีความกดดัน มีความสนุกสนาน มีการเคลื่อนไหวร่างกาย และแสดงสีหน้าท่าทาง เป็นการฝึกภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง จึงทำให้นักเรียนเกิดความความคุ้นเคย มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น กิจกรรมละครสั้นยังสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังงานวิจัยของ Wells and Ellen (1994 : 214 A) ที่พบว่า การใช้กิจกรรมละครสั้นในการสอนภาษาอังกฤษเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้กับเจ้าของภาษาได้จริง Fallows (1993 : 1002 A) และกิจกรรมละครสั้นยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกการคิดเชิงวิจารณ์ญาณ (Critical Thinking) ฝึกการแก้ปัญหาได้อีกด้วย (Lapp et al. 2002-2003) อันส่งผลต่อนักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างพรั่งพรั่ง Hawkins (1991 : 124) ; Smith (1984 : 29) กิจกรรมละครสั้นยังช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551) อีกทั้งช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังงานวิจัยของ Jakobovitz (1971 : 69 and Byrne (1987 : 11) ที่พบว่าการนำเอากิจกรรมละครสั้นภาษาอังกฤษ มาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้ สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาและสมมุติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจและถูกต้อง (The Input Hypothesis) ของ Krashen (1987 : 35-40) และสอดคล้องกับแนวทฤษฎีการสอนภาษาของ Johnson and Morrow (1981 : 60-66) ที่เน้นการฝึกสมรรถวิสัยด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) โดยเน้นให้นักเรียนได้ทำ กิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวัน

มากที่สุด ดังนั้น การนำกิจกรรมละครสั้น มาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการที่ผู้เรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น ผู้เรียนจึงเกิดการเรียนรู้ส่งผลให้มีพัฒนาการทางการเรียนและมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สูงขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของประเทือง ใจหาญ (2546 : บทคัดย่อ) ที่ได้เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนทั้งสองกลุ่ม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พนิดา พาโสมมนัสสกุล (2556 : 97-98) ที่ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษา พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คะแนนสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.17 คะแนนสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.69 แสดงว่านักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ที่พัฒนาขึ้น อยู่ใน ระดับมากที่สุด หมายความว่านักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) โดยเฉพาะนักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดคือนักเรียนเห็นว่แบบฝึกทักษะช่วยให้การเรียนรู้เข้าใจง่ายและเรียนรู้ได้เร็ว ($\bar{X} = 4.52$; S.D. = 0.02) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกขั้นตอน กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปด้วยความสนุกสนานไม่น่าเบื่อ ตลอดจนแบบฝึกก็มีสีสันสวยงามน่าสนใจ ไม่ยากเกินไป และเหมาะกับวัยของผู้เรียน ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจมาก สอดคล้องกับพนิดา พาโสมมนัสสกุล (2556 : 97-98) ที่ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผลการศึกษา พบว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้นอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับ วัชรารพงษ์ ทองงาม (2541 : 53) ได้พัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมละครสั้นแบบมีบทพูดเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นกลาง วิทยาลัยนาฏศิลป์ เชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมละครสั้นแบบมีบทพูดที่ได้พัฒนาขึ้นนี้ เป็นกิจกรรมที่พัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี มีความเหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน และนักเรียน

มีความคิดเห็นต่อกิจกรรมละครสั้นในเชิงบวก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับรัตนา ศิริลักษณ์ (2540 : 67) ได้พัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมละครสั้นเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจอมทอง อำเภोजอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า บทเรียนที่ใช้กิจกรรม ละครสั้นเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูดที่พัฒนาขึ้นนี้ เป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมทักษะฟัง-พูดได้ดี มีความ เหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนที่ใช้กิจกรรมละครสั้น และครูสอนภาษาอังกฤษในเชิงบวก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรอธิบายขั้นตอนและตกลงกติกาเกี่ยวกับการเรียนด้วยแผนการจัดการ เรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ให้ชัดเจนก่อนการจัด กิจกรรม

1.2 ครูผู้สอนควรทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิดแก่นักเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

1.3 การนำแผนการจัดการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรม ละครสั้นไปใช้สอนจำเป็นต้องทำความเข้าใจ วางแผนและยกตัวอย่างที่ชัดเจน เพราะนักเรียนอาจเกิด ความสับสนหรือตีความผิดได้

1.4 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนควรดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดและใช้จิตวิทยา ช่วยในการเรียนการสอน เช่น การให้กำลังใจ การเสริมแรง เป็นต้น อันจะเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียน มีความภูมิใจ มั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาในเนื้อหาอื่น หรือกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นโดยใช้กิจกรรมละครสั้น จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนการพูดโดยใช้กิจกรรมละครสั้นกับวิธีการสอน แบบอื่น เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน

2.3 ควรมีการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมละครสั้นด้วยการนำสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสมมาใช้